

gøre dem opmærksom paa, at de Repræsentanter, deres Landes Regeringer havde i den internationale Kommission, har blandet sig i Spørgsmaal mellem Arbejdere og Arbejdsgivere; Spørgsmaal, som de ikke havde at gøre med. Det var sikkert ikke disse Regeringers Mening, at deres Repræsentanter skulde sidde heroppe og blande sig i Arbejderspørgsmaalet. Vi fra vor Side maa derfor forlange, at disse Udvisninger, som er en blodig Uretfærdighed, idet de paagældende kun er blevet udvist, fordi de paa det paagældende Tidspunkt stod som Tillidsmænd for de organiserede sønderjyske Arbejdere, ophæves.

Jeg skal tillade mig at nævne et Par Eksempler. Jeg har Breve liggende fra adskillige af disse Folk, som er Familieforsørgere i Sønderjylland, og hvis Familie sidder dernede endnu. Jeg tillader mig at overrække den højtærede Justitsminister en Ansøgning fra en af disse udviste. Det er en Mand, der hedder Oscar Preuss. Han er 38 Aar gammel og har været bosiddende i Nordslesvig i 17 Aar; han er gift med en danskfødt Kvinde, hendes Familie er dansk og har boet i Sønderjylland, saa længe man overhovedet kan huske. Det eneste, Hr. Preuss har begaaet, er, at han var Formand for Metalarbejdernes Fagforbund i Sønderborg; jeg forstaar ikke, at den højtærede Justitsminister ikke for længe siden har ophævet denne Udvisning. Hans Hustru bor i Sønderborg, og de har 8 Børn. De sønderborgske Arbejdere og i første Række de danske Arbejdere, der har følt det som en Skamplet paa Danmark, at denne Udvisning ikke blev ophævet, har i lange Tider beskattet sig selv og betalt 60 Kr. om Ugen til Familiens Underhold. Vi havde et Møde i Søndags, hvor selvfølgelig ogsaa denne Sag blev drøftet, og der rejste en gammel Nordslesviger sig, som to Gange har været straffet under det tyske Junkerregimente, og foreslog, at vi heroppe skulde foretage en Indsamling i Lighed med den, som blev foretaget til Venstres Fører i Provisorietiden; vi skulde gøre det, ikke for at underholde Familien, for det kunde de udmærket i Sønderborg, men som Protest imod, at disse Udvisninger stadig bliver opretholdt. Jeg foreslog, at man i hvert Fald stillede dette i Bero, indtil vi endnu en Gang havde hørt, om det var umuligt at faa Regeringen og Justitsministeren til at forstaa, at det er et Krav, som de danske Arbejdere ikke slipper.

En anden af de udviste Arbejdere, som hedder Günther og er Montør, har 8. Oktober sendt det ærede Medlem Hr. Stauning et Brev, som jeg derefter har faaet. Denne

Mands Familie bor ligeledes i Sønderborg, og han er en af de tre, som Stortyskeren, som jeg kalder ham, dernede fik sendt over Grænsen. Vi ved udmærket godt Besked med dette. Det er Hr. Driftsingeniør Titze, som har angivet denne Mand og foranlediget, at han blev sendt ud af Landet. Om begge disse to udviste gælder det — det vidner ogsaa om, at det ikke er meget farlige Personer —, at to af Arbejdsgiverne i Sønderborg har afgivet Erklæring om, at de er rede til at tage dem i Arbejde, saa snart de kan faa Indrejsetilladelse.

Endvidere er der en Musiker fra Haderslev, som hedder Rudolph Osten. Der er det pudsige, at dernede hævder Myndighederne, Administrator o. s. v., at de inderlig gerne vil have Hr. Osten tilbage; men fra anden Side forlyder det, at det særlig strander paa, at Embedsmændene ikke ønsker ham tilbage. Faktum er, at det eneste, Musiker Osten har gjort sig skyldig i, er, at han fik sine Musikere til at strejke i et Forlystelsesetablisement under Generalstrejken. Og det kunde vel ikke være saa forfærdeligt, om der ikke blev spillet i de Dage! Hans Familie bor ogsaa i Sønderborg, og han har været hjemme til Barne daab, men det var umuligt at faa udvirket Tilladelse for ham til at blive hjemme med det samme; han skulde sendes ud af Landet igen.

For alle disse tre gælder det, at forsaa vidt de ikke var blevet sendt ud af Landet i Tidsrummet mellem Afstemningen og Genforeningens formelle Fuldbgyrdelse, var de i dette Øjeblik danske Statsborgere; thi de har alle tre boet i Sønderjylland før den 1. Oktober 1918, som Traktaten foreskriver. Jeg henstiller endnu en Gang til den højtærede Justitsminister, at alle Udvisningerne tages op til en nøje Prøvelse, og at de Udvisninger, der kun er foretagne paa Grundlag af de vedkommendes faglige eller politiske Virksomhed, hævses. Det har i lang Tider været god Skik i Danmark, at vi havde Lov at organisere os, baade politisk og fagligt, og det gaar vel ikke tilbage? Ellers maa jeg som Medlem af Forretningsudvalget for de samvirkende Fagforbund en skønne Dag kunne risikere, at den højtærede Justitsminister ogsaa tager mig i Nakken og sender mig et eller andet Sted hen — hvor det skal være, kan jeg naturligvis ikke sige.

Det er min inderligste Overbevisning, at hvis disse Udvisninger opretholdes, faar vi ikke Fred i Sønderjylland. De danske Arbejdere dernede betragter det som en Skamplet paa Danmark og dansk Tanke-